

Publicerad 2007-09-18 15:58 av Frökenfanny

Ibland så känns livet bara SÅ meningslöst.

Men detta skrev jag i sommars fast det känns fortfarande likadant.

Svensk Sommar.

Svensk sommar, allting bara faller likt regnet och ingenting händer men allting förändras.

Jag, bara jag och fortfarande på tu man hand.

Folk på stan, dem plaskar runt så att vattnet yr och allting känns som i en dröm, liksom lite dimmigt och överkligt.

Snart är sommaren borta och förbi, livet fortsätter och jag växer.

Skräcken inuti mig växer, en dag till och jag kommer bara närmre vuxenlivet.

Men jag är bara ett barn, ser ni inte det?

Vill inte alls bli vuxen och stor.

Jag vill inte, men samhällets press känns nu så påtaglig.

Men jag vill inte och jag vägrar.

Tid, tid, tid och återigen tid.

Allting kretsar runt denna förbannade "tid".

Här mitt i regnet står jag och dagdrömmer om nästan ingenting.

Dina ord skär i mina öron och du pratar med en styrka som får mig att falla, hur lätt som helst.

Jag är trött, all denna oro framkallar en inre trötthet och jag orkar inte ta några egna initiativ.

Det orkar jag inte, så jag låter andra bestämma.

Liksom tjata och nästan tvinga mig för själv kan jag inte förmå mig att vara företagsam.

Jag orkar inte, är för trött.

Jag gör det ni tycker jag borde och varken mer eller mindre.

Gör det folk säger, min egen vilja är liksom för svag för att ens lägga sig i.

Jag ser folk på stan, dem plaskar runt så att vattnet yr, detta är en svensk sommar och jag undrar vad alla dessa folk gör.

Vad gör dem med sina liv?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Frökenfanny med Poeter.se id #18597 innehar upphovsrätten